

7. ARAF (Yükseklikler)

2007-07-22 16:09:03

Sırrını insanla gösteren El İlah adına,

1. Elif. Lam. Mim. Sad.

(Birlik. Âlem. İnsan. Eşsiz.)

2. Bu ayetler insanları eğitip uyarman için açıklanan gerçeklerdir ve bu konuda herhangi bir şüphen olmasın.

3. Rabbinizin size bildirdiğine inanın, gerçeği bırakıp da başka yalanların peşinden gitmeyin. Ne kadar da az öğüt alıyorsunuz!

4. Geçmiş nice kavimleri yok ettik! Bazen gündüz, bazen gece uyurken.

5. O andaki feryatları; Biz hata yapmışız, demekten başka bir şey olmadı.

6. Elbette kendilerine peygamber gönderilen kimseleri de, gönderilen peygamberleri de mutlaka sorguya çekeceğiz!

7. Ve hepsine olup bitenleri eksiksiz anlatacağız, çünkü onlardan ayrı değiliz.

8. O gün tartı haktır. Kimin iyi işleri ağır gelirse, işte onlar kurtuluşa erenlerdir.

9. Kimin de iyi işleri hafif gelirse, işte onlar haksızlık ettiklerinden dolayı kendilerini ziyana sokanlardır.

10. Doğrusu sizi yeryüzüne biz yerleştirdik ve sizi orada geçindirdik. Ne kadar da az şükrediyorsunuz!

11. Gerçek şu ki sizi yaratıp şekil verdik, sonra da meleklerle; Âdem'e itaat edin, diye emrettik. İblis hariç hepsi itaat ettiler, ama o etmedi.

12. El İlah buyurdu; Ben emretmişken seni itaatten alıkoyan nedir? İblis; Ben ondan daha üstünüm, çünkü beni ateşten onu çamurdan yarattın, dedi.

13. El İlah; Madem öyle in oradan! Orada büyüklük taslamak kimsenin haddi değildir. Aşağıya in, çünkü sen aşağılıksın! buyurdu.

14. İblis; Bana tekrar dirilecekleri güne kadar izin ver, dedi.

15. El İlah; Peki izin verdim, buyurdu.

16. İblis dedi ki; Ant içerim ki, beni kışkandırmana karşılık ben de onları senden ayırmak için senin önüne geçeceğim,

17. Onlara önlerinden, arkalarından, sağlarından, sollarından sokulacağım ve sen onların çoğunu seni bilenlerden bulamayacaksın.

18. El İlah buyurdu ki; Tamam, şimdi git! Ve bil ki, kim sana uyarsa seninle birlikte cehenneme göndereceğim!

19. Ve sonra buyurdu ki; Ey Adem! Sen ve eşin cennette dilediğiniz gibi yaşayın. Ancak şu yasak ağaç hariç, yoksa suç işlemiş olursunuz!

(Bu yasak ağaç, Tevrat'ta bahçenin ortasındaki ağaç olarak geçer ve bu bahçenin insan, ağacın ise insanın üreme organı olduğu söylenir.)

20. Derken şeytan, henüz görmedikleri ayıplarını göstermek için onları kışkırttı ve; Rabbiniz bu ağacı ölümsüz bir melek olmayasınız diye yasakladı, dedi.

21. Ve onlara; Gerçekten ben sizin iyiliğiniz için söylüyorum, diye de yemin etti.

(Şeytanın sözü doğrudur, çünkü El İlah varlıktaki erkeklik ve dişiliğin üremeyen bir durağanlıkta kalmasını dilemedi. Diğer taraftan şeytanın sözü yalandır, çünkü El İlah bu üremenin biz insanoğlu ile ölümsüz olmasını diledi. Dinler tarihi şeytanı iki boynuzlu olarak tasvir eder ve işin garibi bunu Haz. Muhammet'te kabul eder. Bir konuşmasında şöyle demektedir; "Güneş şeytanın iki boynuzu arasından doğar." Şeytanın iki boynuzu arasından doğan güneş ya da fitne, bu sözün iki anlamı arasından doğan yaşam ve insan gerçeğidir. Bu konuda söylenecek başka şeyler de var; Şeytanın bilinen en temel iki vasfı nefsi ve aklıdır ve bunlara insanoğlu da sahiptir. Bu iki yapı üremenin ve yaşam gerçeğinin temelidir. Antik mısır tapınaklarında bunu anlatmak üzere tapınağın giriş kapısını doğan güneşe karşı kurarlar ve kapının iki yanına çok yüksek taştan iki sütun koyarlarmış. Birinin adı isis diğerinin adı neftismiş, yani akıl ve nefis. Bunun adına da sonsuzluk anıtı derler ve güneş bu iki sütunun arasından yükselirken bu gerçeği hatırlarlarmış. Şeytan hakkında daha geniş bilgi almak için, www.muritkefer.com / Deccal, isimli bölüme bakabilirsiniz.)

22. Ve onları aldattı. Ağacın meyvesini tattıklarında ise, bütün ayıp ve kusurları kendilerine görünürdü. Cennet yapraklarıyla örtünmeye başladılar. Rableri; Ben size o ağacı yasaklamış ve şeytanın düşman olduğunu söylememiş miydiniz, diye sordu.

23. Dediler ki; Ey Rabbimiz! Biz kendi kendimize ettik. Eğer bizi bağışlamaz ve bize acımazsan mahvoluruz.

24. El İlah; Birbirinize düşman olarak doğacak ve belli bir vakte kadar yeryüzünde yaşayacaksınız,

25. Orada belli bir ömür yaşayacak, sonra orada ölecek ve yine orada dirileceksiniz, dedi.

26. Ey Âdemoğulları! Size örtüneceğiniz güzel elbiselikler verdik. Ancak utanıp sakınanların edep örtüsü elbette bunlardan daha hayırlı bir örtüdür. Bunlar El

İlah'ın ayetleridir, belki düşünüp öğüt alırlar.

27. Ey Âdemoğulları! Şeytan, ana babanızı aldattığı gibi sizi de aldatmasın. Çünkü o ve yandaşları, sizin onları göremeyeceğiniz yerden sizi görürler. Şüphesiz biz şeytanları gerçeği bilmeyenlerin dostu kıldık.

28. Onlar kötü bir iş yaptıkları zaman; Babalarımızı bu yolda bulduk, El İlah da bize bunu böyle emretti derler. De ki; El İlah kötü iş emretmez. El İlah adına bilmediğiniz şeyler mi uyduruyorsunuz?

29. De ki; Rabbim her konuda doğruluğu emretti, şu halde yönünüzü gerçeğe çevirin ve ondan hiç kopmayın. Unutmayın ki işin sonunda yine geldiğiniz toprağa döneceksiniz.

30. O insanların bir kısmını doğru yola iletti, bir kısmı da yanlıştta kaldı. Çünkü onlar El İlah'ı bırakıp şeytanı dost edindiler. Yine de kendilerinin doğru yolda olduklarını sanıyorlar.

31. Ey Âdemoğulları! Yaşamda güzel şeyleri giyinin, yiyin, için, fakat israf etmeyin. Çünkü El İlah israf edenleri sevmez.

32. Ey elçi sor onlara; El İlah'ın kulları için yarattığı güzel ve temiz şeyleri kim haram kıldı? Sonra söyle; Bu güzel dünyalıklar, özellikle kıyamet gününde iyilerindir. İşte, düşünen kimseler için ayetleri böyle açıklıyoruz.

33. De ki; Rabbim ancak açık ve gizli kötülükleri, haksız yere saldırıyı ve El İlah hakkında bilmediğiniz şeyleri söylemenizi haram kılmıştır.

34. Dünyada her canlının bir sonu vardır. Sonları gelince ne bir an geri kalırlar, ne de bir an ileri gidebilirler.

35. Ey Âdemoğulları! Size gerçeği anlatan bir peygamber geldiğinde, kim onu dinler ve kendini düzeltirse ona korku yoktur ve üzülmecektir.

36. Ancak, gerçeğe yüz çevirenler cehennemliktir. Orada ebedi kalacaklar.

37. El İlah hakkında yalan yanlış konuşan veya Onun gerçeklerini inkar edenden daha zalim kim var! Onların kitaptaki nasipleri kendilerine erişecektir. Melekler gelip de canlarını alırken sorarlar; Tapmakta olduğunuz tanrınız nerede? Şimdi yanımızda yok, derler ve böylece kendi aleyhlerine şahitlik ederler.

38. Ve El İlah buyurur ki; Sizden öncekilerle birlikte siz de girin ateşe! Girdikçe de her biri kendi yoldaşlarına lanet eder. Hepsi bir arada toplanınca da; Ey Rabbimiz işte bizi bunlar saptırdı, onların cezasını arttır, derler. El İlah da şöyle der; Bilmiyorsunuz ama, herkesin cezası kendisi için yeterince fazla!

39. Suçlananlar derler ki; Sanki siz bizden daha mı iyiydiniz? Siz de çekin yaptıklarınızın karşılığını!

40. Gerçekleri yalanlayıp da karşı durmak isteyenlere gök kapıları açılmayacak ve halat iğne deliğinden geçinceye kadar cennete giremeyeceklerdir! Suçluları işte

böyle cezalandırırız.

41. Yattıkları yatak bile ateş gibi gelir. Zalimleri işte böyle cezalandırırız!

42. Gerçeği bilsin veya bilmesin, inanıp da iyi işler yapanlara gelince; işte onlar cennetlidir ve sonsuza kadar orada kalacaklar.

43. İçinde her şeyin su gibi aktığı bir cennette, kalplerinde kin namına ne varsa çıkarıp atarız. Ve şöyle derler; Bizi bu nimete kavuşturan El İlah'a hamt olsun! El İlah iletmeseydi, doğru yolu biz kendimiz bulamazdık. Gerçekten elçiler doğru söylüyorlarmış. Ve onlara şöyle denir; Yapmış olduğunuz iyi işlere karşılık, işte cennet!

44. Cennetlikler cehennemliklere; Biz Rabbimizin vaat ettiğini gerçek bulduk, siz de gerçek buldunuz mu? diye sorarlar. Cehennemlikler, evet derler. Ve aralarından biri dayanamaz; El İlah'ın laneti zalimlerin üzerine olsun, diye bağırır.

45. İşte o zalimler, El İlah gerçeğinin önüne geçen ve gerçeği kendi istediği kalıba sokmak isteyen kimselerdir. Onlar dirilişin gerçekliğini anlamamışlardı.

46. O gün cennetlikler ve cehennemlikler arasında bir perde ve Araf üzerinde herkesi yüzünden tanıyan adamlar vardır. Bunlar, henüz cennete giremedikleri halde girmeyi umar ve cennet ehline; Selam, diye seslenirler.

(Araf'taki herkesi tanıyan adamlar hakkında bilgi almak için, www.muritkefer.com / Kıyamet, isimli bölüme bakabilirsiniz.)

47. Gözleri cehennemliklere takılınca da; Ey Rabbimiz! Bizi onların olduğu yere koyma, derler.

48. Araf'taki bu insanlar, simalarından tanıdıkları birtakım insanlara seslenerek derler ki; Görüyorsunuz güvendiğiniz ilahların bugün size hiçbir faydası yok,

49. Yoksa, boşa kürek çektiğine emin olduğunuz kimseler şunlar mıydı? Ve cennetliklere dönerek şöyle derler; Girin cennete, artık size korku yoktur ve üzülecek de değilsiniz.

50. O sırada cehennemlikler cennetliklere; El İlah'ın size verdiği güzel şeylerden biraz da bize verin, diye seslenirler. Onlar da şöyle derler; El İlah bunları kötülere haram etmiştir.

51. O kötüler ki, din gerçeğini hafife aldılar da dünya hayatı onları aldattı. Onlar o gün bizi nasıl unuttularsa, bugün biz de onları unutturuz.

52. Halbuki kurtulsunlar diye onlara yol gösteren bir kitap gönderip her şeyi açıkladık.

53. Fakat onlar anlamaya çalışmıyor, anlatılanların gerçekliğini hemen görmek istiyorlar. Anlatılan şeylerin gerçekliği ortaya çıktığı gün derler ki; Doğrusu peygamberler gerçeği söylüyorlarmış. Şimdi bize kim yardım eder ki

kurtulabilelim, veya dünyaya nasıl geri dönebilelim de iyi işler yapalım? Onlar cidden kendilerine yazık etmişlerdi ve hayal ettikleri şeyler kaybolup gitti.

54. Şüphesiz ki Rabbiniz gökleri ve yeri altı halde yaratıp geleceğe hükmeden; geceyi gündüze, gündüzü geceye ekleyip duran; güneşi, ayı ve yıldızları emrinde tutan El İlah'tır. Bilesiniz ki, yaratmak da emretmek de Ona mahsustur. Âlemlerin Rabbi El İlah yücedir!

55. Rabbinize yalvar yakar olun, içinizden dua edin. Bilesiniz ki O haddi aşanları sevmez.

56. Birilerinin düzelttiğini siz bozmayın. El İlah'a korkarak ve umarak dua edin. Muhakkak ki, iyilik edenlere El İlah'ın iyiliği çok yakındır.

57. Rüzgarları yağmurun önünde müjdeci olarak gönderen Odur. Yağmur bulutları yüklenen o rüzgarları kurak topraklara gönderir ve indirdiğimiz suyla türlü meyveler çıkarırız. İşte ölüleri de böyle çıkaracağız. Her halde bundan ibret alırsınız.

58. Gerçek şu ki verimli topraklardan verimli bitkiler, verimsiz topraklardan ise verimsiz bitkiler çıkar. İşte biz, şükreden bir kavim için ayetleri böyle açıklıyoruz.

59. Ant olsun ki Nuh'u kavmine elçi olarak gönderdik. Dedi ki; Ey kavmim! El İlah'a kulluk edin, ondan başka tanrınız yoktur. Doğrusu, üstünüze gelecek büyük bir beladan korkuyorum.

60. Kavmin ileri gelenleri dediler ki; Biz seni sadece bir deli olarak görüyoruz!

61. Dedi ki; Ey kavmim! Bende herhangi bir delilik yok, sadece âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim.

62. Size varlığın gerçeklerinden söz ediyorum, öğüt veriyorum ve sizin bilmediklerinizi biliyorum.

63. Yoksa sizin gibi bir insanın sizin bilmediklerinizi bilip uyarması şaşırtıcı mı?

64. Onu yalanladılar, biz de onu ve onunla beraber gemide bulunanları kurtardık. Ayetlerimizi yalanlayanları ise suda boğduk, çünkü onlar anlayışsız bir kavimdi.

(İnanmayanların içinde kalıp boğuldukları bu tufan hayatın kendisidir ve Hud suresinin 37. ayetinde daha geniş olarak açıklanmaktadır.)

65. Ad kavmine de kardeşleri Hud'u göndermiştik. O dedi ki; Ey kavmim, yalnızca El İlah'a kulluk edin. Ondan başka ilah yoktur. Hâla anlamıyor musunuz?

66. Kavmin ileri gelenleri dediler ki; Yalan yanlış konuşan bir deli olduğuna eminiz.

67. Ey kavmim dedi, ben deli değilim. Sadece bir elçiyim.

68. Size öğrendiklerimi söylüyorum ve söz ettiğim şeyler gerçektir.

69. Sizin gibi bir insanın sizi uyarmasına şaştınız mı? Düşünün ki O sizi Nuh kavminden sonra yarattı ve sizi onlardan üstün kıldı. O halde El İlah'ın nimetlerini hatırlayın ki kurtuluşa eresiniz.

70. Dediler ki; Sen bize atalarımızın inancını terk etmemizi ve tek bir İlah'a mı kulluk etmemizi söylüyorsun? Doğru söylüyorsan tehdit ettiğin azabı getir de görelim.

71. Hud dedi ki; Bu azap zaten üzerinizdedir. Bana hiçbir gerçeğe dayanmayan, sadece atalarınızın taktığı kuru isimleri mi savunuyorsunuz? Bekleyin öyleyse, şüphesiz ben de sizinle beraber bekleyenlerdenim.

(Bu azap zaten üzerinizdedir ifadesi, hayatın aralıksız devam eden bir tufan olduğunu, kıyametin her geçen gün gittikçe yaklaşan aralıksız bir zaman akışı olduğunu anlatmaktadır.)

72. Onu ve onunla beraber olanları kurtardık da, ayetlerimizi dikkate almayanların kökünü kestik.

73. Semud kavmine de kardeşleri Salih'i göndermiştik. Dedi ki; Ey kavmim yalnızca El İlah'a kulluk edin, çünkü başka bir tanrı yoktur. Bakın, El İlah'ın şu devesi sizin için hem bir imtihan, hem de açık bir delildir. Yeryüzündeki her canlı gibi onun da yaşamaya hakkı var, bırakın o da yiyip içsin, ona kötülük etmeyin. Yoksa acı bir azaba yakalanırsınız.

(Şuara suresinin 155. ayetinde de anlatılan kıssa şudur; Haz. Salih'in ve Semud kavminin yaşadığı belde Suriye'nin güneyinde kurak bir bölgedir ve su azdır. Mevcut bostan havuzları insanlara ve hayvanlarına yetmemektedir. El İlah'ın devesi ise, eski inanışlar gereği kutsanıp azat edilmiş dişi bir devedir. Ancak develer bir seferde çeyrek ton su içebilmektedir ve kutsal deve içtikten sonra kalan su diğer hayvanlara yetmemektedir. Bu nedenle su içme hakkını sıraya koyarlar. Ancak daha sonra kutsal devenin su hakkına da tamah ederler ve öldürürler.)

74. Düşünün ki, El İlah Ad kavminden sonra yeryüzüne sizi yerleştirdi. Ovalarında saraylar yapıyor, dağlarında kaleler kuruyorsunuz. Artık El İlah'ın nimetlerini hatırlayın da, yeryüzünde fesat ve karışıklık çıkarmayın.

75. Kavmin ileri gelenlerinden büyüklük taslayanlar halka dönüp dediler ki; Salih'in söz ettiği ilah hakkında ne biliyorsunuz? Onlar da; Bilmiyoruz, sadece onun söylediklerine inanıyoruz, dediler.

76. Büyüklük taslayanlar dediler ki; Biz inanmıyoruz!

77. Derken o dişi deveyi ayaklarını kesip öldürerek Rabbin emrinden dışarı çıktılar ve; Ey Salih! Eğer gerçekten peygambersen, tehdit ettiğin azabı getir de görelim, dediler.

78. Bunun üzerine gürültülü bir deprem onları yakaladı da, yurtlarında diz üstü kala kaldılar.

79. Salih'se o gün gelmezden evvel onlardan uzaklaşmış ve şöyle demişti; Ey kavmim! Ant olsun ki ben size bilinenleri söyleyip öğüt verdim, fakat siz öğüt verenleri sevmiyorsunuz.

80. O elçilerden biri de Lut idi, kavmine dedi ki; Sizden önce hiçbir milletin yapmadığı bir şeyi yapıyorsunuz,

81. Kadınları bırakıp da erkeklere yanaşıyorsunuz. Doğrusu haddi aşan bir topluluksunuz.

82. Kavminin cevabı; Onları memleketten kovun, gereğinden fazla temizler, demekten başka bir şey olmadı.

83. Biz de, karısı dışında onu ve aile efradını kurtardık. Karısı, geride kalanlardan olmuştu.

84. Üzerlerine yağmur gibi taş yağdırdık. Günahkarların sonu nasılmış gördün mü!

85. Medyen'e de kardeşleri Şuayb'ı göndermiştik, dedi ki; Ey kavmim! Yalnızca El İlah'a kulluk edin, çünkü başka bir tanrı yoktur. Size herkesin bildiği gerçekleri söylüyorum, ölçüyü tam yapın, tartıyı eksik tutmayın, birilerinin düzelttiğini siz bozmayın. Eğer bilerseniz, bunlar sizin için daha hayırlıdır.

86. İnsanları tehdit ederek, El İlah yolundan alıkoyarak ve o doğru yolu kendi bildiğiniz yola döndürmek isteyerek yol kesmeyin. Düşünün ki zamanında siz de az idiniz de, sizi O çoğalttı. Bozgunculuğun sonunu görmüyor musunuz!

87. Eğer içinizden birileri inanır birileri inanmazsa, El İlah aranızda hükmedinceye kadar bekleyin. O hakimlerin en iyisidir.

88. Kavminden ileri gelen kibirliler; Ey Şuayb! Şehirden kovulmak istemiyorsan yanındakilerle birlikte dinimize geri dönmelisin, dediler. Şuayb; Zorla mı, dedi.

89. Doğrusu El İlah hakkında bilgilendikten sonra geri dönersek gerçeğe ihanet etmiş oluruz. El İlah'ın dilemesi hariç, geri dönmemiz olacak şey değildir. El İlah'ın ilmi her şeyi kuşatmıştır ve biz sadece El İlah'a dayanırız. Rabbimiz, bizimle kavmimiz arasında hükmet! Sen hüküm verenlerin en hayırlısısın.

90. Kavminden ileri gelenler halka dediler ki; Şuayb'a uyanlar mutlaka cezalandırılacak!

91. Derken şiddetli bir deprem onları yakalayiverdi de, diz üstü kalakaldılar.

92. Sanki orada hiç yaşamamış gibiydiler. Asıl ziyana uğrayanlar, gerçeği yalanlayanların kendileridir.

93. O sırada Şuayb onlardan uzaklaşmış diyordu ki; Ey kavmim! Ben bildiğim gerçekleri söyledim ve öğüt verdim. Artık düşüncesiz bir kavme acısam ne çare!

94. Biz hangi topluma bir elçi göndersek, kıymetini bilsinler diye mutlaka yoksulluk veya başka bir darlıkla sıkıyoruz.

95. Sonra darlığı giderip yerine genişlik getiririz. Bu böyle olduğu halde bir vakit sonra unutulur da; Böyle sıkıntı ve sevinçleri atalarımız da yaşamışlardı, derler. Biz onları, kendileri bile anlamaksızın ansızın yakalarız.

96. Bilerek veya bilmeyerek, günahıtan sakınsalardı elbette gökten ve yerden nice kapılar açardık. fakat yalanladılar, biz de ettikleri yüzünden onları yakalayiverdik.

97. Onlar geceleyin uyurken,

98. Veya kuşluk vakti güne başlarken, azabın apansız gelmeyeceğinden nasıl emin oluyorlar?

99. Bilin ki cahillerden başkası bundan emin olamaz.

100. Bunca gelip geçenden sonra şu gerçek hâlâ belli olmadı mı ki; Eğer dileseydik onları da musibete uğrattırdık. Biz onların anlayışlarını mühürlemiştir, artık gerçekleri işitmezler.

101. İşte onların haberlerinden bir kısmını sana anlatıyoruz. Ant olsun ki peygamberleri açık bilgiler getirmişlerdi, fakat gerçeklere inanmak istemediler. El İlah kötülerin kalbini işte böyle mühürler.

102. Onların çoğu sözünde durmadı. Gerçek şu ki, çoğu doğrulardan saptı.

103. Sonra Firavun ve kavmine Musa'yı gönderdik de yine inkar ettiler, ama fesatçıların sonu nasılmış gördün mü!

104. Musa dedi ki; Ey Firavun! Ben âlemlerin Rabbi tarafından gönderilmiş bir elçiyim.

105. El İlah hakkında gerçeğin dışında başka bir şey söylememek benim üzerimde bir varoluş borcudur. Size Rabbinizden açık kanıtlar getirdim, artık İsrail oğullarını serbest bırak!

106. Firavun dedi ki; Eğer bir kanıt getirdiysen ve gerçekse göster bakalım.

107. Bunun üzerine Musa esasını attı. Görünen, kıvranan bir yıldı!

(Kutsal kitapların kıssaları semboliktir ve insanların hikaye gibi dinledikleri şeylerin arkasında merak edip arayanlar için gerçeği yansıtan anlamlar vardır. Bakara suresinin 60. ayetinde de açıklandığı üzere Asa güç sembolü akıldır ve bilgisiz bırakıldığı takdirde bir oraya bir buraya yılan gibi kıvrandığı görülür. Kısacası, Musa firavuna akli ve önemini anlatmaktadır.)

108. Sonra içinde sakladığı elini ortaya çıkardı. Bembeyaz, tertemiz görünüyordu.

(Asayı tutan saklı el, akli doğruya yönlendiren bilgi, yani ruhtur. Musa bu defa da ruhun aydınlık bilgisini anlatıyor firavuna. Ruh hakkında bilgi almak için, www.muritkefer.com / Kiyamet, isimli bölüme bakabilirsiniz.)

109. Firavun kavminden ileri gelenlere dedi ki; Bu çok bilgili bir düşünür,

110. Ve devletimizi parçalamak istiyor. Ne dersiniz?

111. Dediler ki; Onu ve kardeşini beklet. Sonra şehirlere görevliler yolla da,

112. Ülkenin en yetenekli bilginlerini sana getirsinler.

113. Bilginler Firavuna gelince; Kazanırsak bizi ödüllendirecek misin, dediler.

114. Firavun; Evet, hem de en yakın gözdeleğimden olacaksınız, dedi.

115. Bilginler; Ey Musa hangimiz önce başlasın, dediler.

116. Musa; Siz başlayın, dedi. Onlar bildiklerini ortaya koyunca insanlar çok şaşırdılar.

117. Biz de Musa'ya; Asanı at, dedik. Bir de baktılar ki, Musa'nın anlattıkları onların gizlediklerini açıklayıp çürütüyor.

118. Böylece gerçek ortaya çıktı ve söyledikleri yalanlar yok olup gitti.

(Yukarıda anlatılan kıssa klasik tefsirlerde aslında kimsenin inanmadığı sihirbazlık ve yılan oyunları ile açıklanmaya çalışılır. Ancak yukarıdaki ayetler Peygamberin; "Bazı sözler vardır ki sihir gibidir." hadisiyle birlikte hatırlandığında gerçek anlaşılır. Musa ve firavun arasındaki bu yarış basit bir panayır gösterisi değil, gerçeği ortaya çıkarmak üzere yapılan felsefi bir tartışmadır.)

119. Firavun ve kavmi yenilip küçük düştüler.

120. Bilginler ise gerçeği kabul edip;

121. Âlemlerin Rabbine,

122. Musa'nın ve Harun'un Rabbine inandık, dediler.

123. Firavun dedi ki; Ona benden izinsiz inandınız öyle mi? Bu şüphesiz devleti yıkmak için kurduğunuz bir tuzaktır. Ama göreceksiniz,

124. Bana karşı geldiğiniz için ellerinizi ve ayaklarınızı kesip, hepinizi asacağım!

125. Onlar da; Biz zaten Rabbimize döneceğiz, dediler.

126. Sen sadece gerçeğe inandığımız için bizden intikam alıyorsun. Ey Rabbimiz,

bize sabır ver ve canımızı gerçeğe teslim olmuş iken al, dediler.

127. Firavunun kavminden ileri gelenler dediler ki; Musa'yı ve kavmini düşmanlık etsinler diye mi bırakacaksın? Firavun; Hayır, dedi. Biz onların oğullarını öldürüp, kızlarını esir edeceğiz. Elbette onları ezeceğiz.

128. Musa kavmine; El İlah'tan yardım isteyin ve sabredin. Şüphesiz ki yeryüzü El İlah'ındır ve onu kullarından dilediğine verir. İşin sonu El İlah'tan korkanlarındır, dedi.

129. Onlar da; Biz sen buraya gelmezden önce de işkence görüyorduk, dediler. Musa; Belki de Rabbiniz düşmanınızı perişan eder de, onların yerine sizi koyup sizin ne yapacağınıza bakar, dedi.

130. Ant olsun ki biz Firavunu ve ona uyanları, ibret alsınlar diye yıllarca kuraklık ve kıtlıkla cezalandırdık.

131. Onlara bir genişlik geldiğinde bu bizim hakkımızdı derler, bir darlık geldiğinde ise Musa ve kavmini uğursuz sayarlardı. Bilesiniz ki uğursuzlukları El İlah'tan bir karşılıktı da, onların çoğu bunu bilmedi.

132. Dediler ki; Ne yaparsan yap sana inanacak değiliz!

133. Anlasınlar diye türlü belalar gönderdik de, yine de büyüklük taslayıp günahkar bir kavim oldular.

134. Sıkıntıya girince; Ey Musa, bizim için Rabbine dua et, eğer şu sıkıntıyı kaldırırsa ona inanacağız ve İsrail oğullarına iyi davranacağız diyorlar,

135. Bir müddet sonra sıkıntı kalkınca da hemen sözlerinden dönüveriyorlardı.

136. Ancak, ayetlerimizin anlattığı gerçeklerden uzak düştükleri için sonra biz de onlara karşılık verdik ve onları suda boğduk.

137. Hor görülüp ezilmekte olan İsrail oğullarını bereketli yeryüzünün çeşitli yerlerine yerleştirdik. Sabırlarına karşılık Rabbinin verdiği güzel söz yerine geldi. Firavunun ülkesini ise yıkıp viran ettik.

138. İsrail oğulları denizi geçip giderken, putlara tapan bir kavme rastladılar. Bunun üzerine; Ey Musa, sen de bizim için görünen bir tanrı yapsana, dediler. Musa dedi ki; Siz gerçekten cahil bir toplumsunuz,

139. Bunlar neye inandıklarını bilmiyorlar, yapmakta oldukları da boşadır.

140. Sonra dedi ki; Biz insanları her varlığın üzerine çıkarıp kendine halife eden El İlah'ı bırakıp da başka bir tanrı mı arayalım?

141. Hatırlayın ki, kızlarınızı esir edip oğullarınızı öldüren Firavunun zulmünden kurtardı. Bunlar sizin için imtihandır.

142. Musa ile otuz gece için sözleştik, sonra buna on gece daha ekledik, böylece

Rabbinin tayin ettiği vakit kırk geceyi buldu. Musa kardeşi Harun'a dedi ki; Benim yerime geç ve kavmi bir süre sen idare et, onların dağılmasına izin verme.

143. Tayin ettiğimiz vakit gelip de Rabbi kendisiyle konuşunca; Rabbim, bana kendini göster, dedi. Rabbi; Beni asla göremezsin. Fakat şu dağa bak, eğer onu görebilirsen de beni görürsün, buyurdu. Rabbi tecelli edince dağ paramparça oldu ve Musa baygın düştü. Kendine gelince dedi ki; Özür dilerim, sen gerçekten hiçbir şeye benzemeyen bir eşsizliksin ve ben buna inananların ilkiyim.

(Rabbın tecellisi ve dağın parçalanması hakkında bilgi almak için, www.muritkefer.com / Tur dağında Musa ile, isimli bölüme bakabilirsiniz.)

144. El İlah; Ey Musa dedi, seni seçtim. Sana verdiğimi al ve şükredenlerden ol.

145. Nasihat adına ne varsa hepsini levhalara yazdık ve dedik ki; Bunlara sıkı sarıl, kavmine de ona uymalarını emret. Yoldan çıkanların akıbetini yakında göstereceğim.

146. Büyüklenenleri ayetlerimizin gerçeğinden uzaklaştıracağım. Onlar hakkı yol edinmez, mucizeler göstersen bile inanmaz, her fırsatta azgınlığa saparlar. Onlar gerçeği anlamadıkları için böyleler.

147. Halbuki ayetlerimizi ve dirilişi yalanlayanların işleri boşadır. Onlar yaptıklarından başka bir şey için mi cezalandırılırlar!

148. Kavmi Musa'nın yokluğunda nefislerini tanrı edinmişlerdi. Nefsin haktan konuşmadığını ve doğru yolu göstermediğini anlayamadılar. Aslında ona meyletmekle kendilerine kötülük ediyorlardı.

149. Gerçekten sapmış olduklarını görünce de pişman olup dediler ki; Eğer Rabbimiz acıyıp bağışlamazsa vah bize!

150. Musa üzgün, biraz da kızgın bir halde kavmine dönünce; Benden sonra neler yaptınız! Rabbinizin emrini beklemeyip neden acele ettiniz? dedi. Tevrat levhalarını yere attı ve kardeşinin saçını başını yolmaya başladı. Kardeşi; Ey anamın oğlu! Bunlar beni zayıf gördüler ve nerede ise öldüreceklerdi. Bari sen düşmanları bana güldürme, beni bu zalim kavimle bir tutma, dedi.

151. Musa da; Ey Rabbim! Beni ve kardeşimi bağışla, zira sen merhametlilerin en merhametlisisin, dedi.

152. Nefsi ilah edinenler var ya, işte onlara mutlaka Rablerinden bir gazap ve dünya hayatında bir alçaklık erişecektir. Biz iftiracıları işte böyle cezalandırırız.

153. Kötü bir iş yaptıktan sonra pişman olanlara gelince, şüphesiz ki El İlah pişman olanları bağışlayandır.

154. Musa'nın öfkesi dinince kırılan levhaları topladı. En büyük parçada şunlar yazılıydı; Rablerinden korkanlar için yol gösteren bir ışık var!

155. Musa tayin ettiğimiz vakitte kavminden yetmiş kamil adam seçti. Ve onlar büyük bir pişmanlıkla ağlamaya başlayınca Musa dedi ki; Ey Rabbim! Dileseydin onları da beni de daha önce yok ederdin. İçimizden birkaç akılsızın işlediği günah yüzünden hepimizi mi yok edeceksin? Bu senin imtihanından başka bir şey değildir. Onunla dilediğini saptırır, dilediğini de doğru yola iletirsin. Sen bizim sahibimizsin, bizi bağışla ve bize acı! Sen bağışlayanların en iyisisin!

156. Bize hem bu dünyada, hem de ahirette iyilikler nasip et. Şüphesiz biz sana döndük. El İlah buyurdu ki; Kimi dilersem onu azaba uğrattırım ama, aslında rahmetim her şeyi kuşatmıştır. Onu kötülükten sakınanlara, yardım edenlere ve ayetlerimize inananlara vereceğim.

157. Tevrat ve İncil’de de yazılı buldukları o elçiye, o ümmi Peygambere uyanlar var ya; İşte Peygamber onlara iyiliği emredip kötülükten sakındırır, temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. Üzerlerindeki ağırlıkları kaldırıp zincirlerini kırar. Ona inanıp saygı gösteren, yardım eden ve onunla gönderilen şu bilgiye uyanlar var ya, işte kurtuluşa erenler onlardır.

(Son Peygamberin İncil’de yazılı olduğu ayet, Maide suresinin 114. ayetidir ve şöyle der; “Ve İsa şöyle dedi; Ey Rabbimiz! Bize gökten öyle bir sofraya indir ki, hem bizim için, hem de geçmiş ve gelecek nesillerimiz için bir bayram olsun.”)

158. Ey Elçi de ki; Ey insanlar! Gerçekte ben de bir kul, göklerin ve yerin sahibi olan El İlah’ın bir resulüyüm. Ondan başka tanrı yoktur, Odur dirilten ve öldüren. Öyleyse El İlah’a ve benim de inandığım şu Resulüne siz de inanın ki doğru yolu bulasınız.

(Peygamberin inandığı Resul hakkında bilgi almak için, www.muritkefer.com / Cebrail’in kanatları ve Haz. Cebrail, isimli bölümlere bakabilirsiniz.)

159. Hak yolu bulan ve hakça davranan bir topluluk elbette Musa’nın kavminde de vardı.

160. Biz insanoğlunu on iki farklı niteliğe ayırmıştık. Kavmi kendisinden su isteyince Musa’ya şöyle dedik; Asanı taşa vur! Ve ondan on iki pınar fışkırdı da, kavim içeceği yeri bildi. Sonra onlara dirlik düzenlik içinde huzurlu bir yaşam verdik ve onlara dedik ki; Verdiklerimizin temizlerinden yiyin ve şükredin. Ama onlar bizi dinlememekle bize değil kendilerine zulmediyorlardı.

(Bakara suresinin 60. ve Maide suresinin 12. ayetlerinde de söz edilen bu on iki pınar veya önde giden on iki imamın, insanın on iki temel özelliği olduğu Müddessir suresinin 31. ayetinde açıklanmaktadır. Gökten inen kudret helvası ve bıldırcın ise, basiretsizce sadece sözlüğe bakarak yapılan basit bir çeviri hatasıdır.)

161. Onlara denildi ki ; Şu şehre gidip yerleşin ve oradaki nimetlerden dilediğiniz gibi yiyin. Ancak kapısından eğilerek girin ve bağışlanmak istiyoruz deyin ki, hatalarınızı bağışlayalım. İyilik yapanlara ileride ihsanımızı daha da artıracacağız.

(Gidip yerleşilmesi istenen şehir, Maide suresinin 22 ve 23. ayetlerinde açıklandığı gibi ulaşılması istenen bir inanç şehridir.)

162. Fakat zalim olanları sözü değiştirdiler. Biz de zulmetmelerinden ötürü üzerlerine gökten bir azap gönderdik.

163. Onlara deniz kıyısında bulunan şehrin akıbetini bilip bilmediklerini sor. Hani cumartesi gününe saygısızlık gösterip haddi aşan! Balıklar, avlanmanın yasak olduğu kutsal cumartesi gününde sürüyle gelir de, diğer günlerde gelmezlerdi. Biz onları da böyle imtihan ediyorduk.

(73. ayette anlatılan deve kıssasına benzer başka bir Tevrat kıssası hatırlatılıyor.)

164. Kimileri şöyle düşünüyordu; Cezalandırılmayı hak eden bir kavme boş yere neden öğüt veriyorsunuz? Öğüt verenler dediler ki; Rabbimize mazeret beyan edelim diye, bir de belki anlarlar diye ümit ediyoruz.

165. Onlar kendilerine yapılan uyarıları dikkate almayınca, biz de uyarınları bir kenara çekip zalimleri kötülüklerinden ötürü şiddetli bir azap ile yakaladık.

166. Kibirilenip de kendilerine yasak edilen şeylerden vazgeçmeyince onlara; Aşağılık maymunlar olun, dedik.

(Bakara suresinin 65. ayetinde de açıklandığı gibi, bilgiyi aramayan sadece duydukları ile işine geldiği gibi davranan taklitçi kimseler maymuna benzetiliyor.)

167. Rabbin, kıyamet gününe kadar onlara eziyet edecek kimseler var edeceğini bildirmişti. Doğrusu Rabbin cezayı çabuk veren ve çok bağışlayandır.

168. Onları yeryüzüne dağıttık. Aralarında iyi kimseler de var, daha az iyi olanları da var. Belki dönerler ümidiyle onları iyilik ve kötülüklerle imtihan ettik.

169. Onların ardından, gerçekleri tahrif etmek pahasına şu değersiz dünya malına tamah eden, kitaptan söz ederek insanları aldatan birtakım kötü kimseler geldi. Biriktirdikleri kadar daha verilse onu da alırlar. Peki onlar kitabı okumamışlar, El İlah hakkında gerçekten başka bir şey söylemeyeceklerine dair söz vermemişler miydi? Ahiret sakınanlar için daha hayırlıdır, hâlâ aklınız ermiyor mu?

170. Kitabın emirlerine sarılıp gönülden ibadet edenler var ya, teslim olan böyle kimseleri unutmayacağız.

171. Bir zamanlar dağı İsrail oğullarının üzerine kaldırmıştık da, üstlerine düşecek sanmışlardı. Size verdiğime sınıksız sarılın ve içinde olanı hatırlayın ki korunasınız dedik.

(Nisa suresinin 154. ayetinde de açıklandığı gibi, dağ eski kültürlerde büyük, yüksek anlamındadır ve varlıktaki en büyük, en yüksek şey varlığın kendisidir. Dağı üzerlerine yükseltip şahit tutmak, varlığın ve gerçeğin bilgisini verip şahit

tutmak demektir. Dağ hakkında daha ayrıntılı bilgi için, www.muritkefer.com / Tur dağında Musa ile, isimli bölüme bakabilirsiniz.)

172. Rabbin Âdemin belindeki zürriyetlerini kendilerine şahit tuttu ve dedi ki; Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Onlar da, Evet Rabbimizsin dediler. Biz bunu kıyamet gününde biz bundan habersizdik demeyesiniz diye,

173. Veya; Daha önce babalarımız El İlah'a ortak koşmuştu biz de onların peşinden gittik, bizi onların yüzünden mi cezalandıracaksın, demeyesiniz diye böyle yaptık.

(Yukarıdaki ayetler, hadislerin de doğruladığı ve kalu belâ olarak bilinen bir öğretiye işarettir. Anlatılanlara göre El İlah başlangıçta ruhları yaratmıştı ve Âdemin soyundan gelecek tüm ruhları toplayıp sordu; Ben sizin Rabbiniz değil miyim? Hepsi birden; Belâ, yani evet dediler. İnancı savunmak uğruna yapılan zorlama yorumları bir tarafa bırakıp düşünün, kim böyle bir söz verdiğini hatırlıyor? Kimse kendini kandırmasın, çünkü hiç kimse böyle bir şey hatırlayamaz. Hatırlayamaz çünkü El İlah gerçektir ve Kuran gerçeklerden söz eder. Hatırlayamaz çünkü Kuran; "El İlah siz hiçbir şeyin farkında değilken analarınızın karnından çıkardı, sonra bilip şükredesiniz diye kulaklar, gözler ve anlayış verdi." diyen Nahl suresinin 78 ayeti ile bu tür yorumları yasaklamıştır. Doğumunu bile bilmeyen biri ruhlar âleminde söz verdiğini nasıl bilir? Peki gerçek nerede, ne anlatıyor bu ayetler? İşin sırrı Âdem'de ve ruhtadır. İyi ama Âdem kimdi, ruh nedir bilen var mı? El İlah'ın kerpiç döker gibi bir kalıpta çamurdan insan döküp can verdiğini zannedenler bilmedikleri bu hayalden hemen vazgeçip gerçeğe dönmelidir. Çünkü Darwin haklıdır, insanın bedeni maymundan gelmektedir ve üstelik Muhiddin-i Arabi gibi önemli bir İslam otoritesi bunu Darwin'den altı yüz elli yıl önce çoktan söylemiştir. O da bir tarafa, hiçbir şeyin nedensiz olmadığını, El İlah'ın yaratışında değişiklik olmadığını ve insanın maymuna benzediğini söyleyen Kuran söylemektedir. Peki ya ruh? Artık biliyoruz ruh bilgidir, kesin bilgi! Üç yıl önceydi, düşüncelerim yürümüş ve şu noktaya gelmişti; Madem ki Âdem belli bir insan değildi, şu halde bu ölümsüzlük bilgisini ilk fark eden ve diğer peygamberlere aktaran kimdi? Çok sürmedi, anladım. Zaten bu gerçeği bizden önce her varlık biliyordu. Hayvanlar aklın bilmediği bir içgüdü, bitkiler aklın olmadığı bir tekrarlanış ve toprak bu soruya ihtiyaç duymayan kendi sonsuz gerçekliği ile! Biz zavallıların Musa'nın yılanı gibi kıvrılan aklımızın etkisi altında gerçeği kaybetmiş, hayal kurmaktayızdır.

Ayetin anlamı şudur; Son Peygamberin; Âdem henüz çamurken ben peygamberdim, dediği gibi, insan aklını kullanarak bu gerçekleri görmeli ve en ilkel atalarının bile bunu bildiğini görerek kendisi de bu sonsuzluğa şahitlik etmelidir. Âdem hakkında daha ayrıntılı bilgi için, www.muritkefer.com / Sonsuza doğru ve Atamız Âdem, isimli bölümlere bakabilirsiniz.)

174. Görüyor musun, belki anlarlar diye ayetleri işte böyle uzun uzadıya açıklıyoruz.

175. Onlara, ayetlerimizi dinlediği halde nefsine uyup uzaklaşan, sonunda azgınlardan olan kimsenin haberini de oku.

176. Dileseydik onu bu ayetlerle yükseltirdik. Fakat o dünyaya saplandı ve hevesinin peşine düştü. Onun durumu köpeğin durumuna benzer ki, ne söylersen

söyle ha bire dilini sarkıtıp solur. Gerçeği anlamayan kişinin durumu böyledir. Kıssayı anlat, belki düşünürler.

177. Ayetlerimizin gerçekliğini inkar ederek kendine zulmedenin durumu ne kötüdür!

178. El İlah kimi gerçeğe ulaştırırsa doğru yolu bulan odur. Kimi de şaşirtırsa, o ziyana uğramıştır.

179. Gerçek şu ki, cinlik peşinde koşan insanlardan birçoğunu cehennem için yaratmışızdır. Onların kalpleri vardır anlamazlar, gözleri vardır görmezler, kulakları vardır işitmezler. Hayvan gibidirler, hâttâ daha da şaşkın! Asıl zavallılar işte onlardır.

180. En güzel isimler El İlah'ındır. O halde Onu o güzel isimleriyle anın. Onun isimleri hakkında tartışanlardan olmayın. Onlar yapmakta olduklarının cezasını görecekler.

181. Yarattıklarımız arasında doğru yolu gösteren ve adaleti yerine getirenler eksik olmaz.

182. Gerçeği anlamamakta ısrar edenleri, hiç bilmedikleri bir yoldan yavaş yavaş pişmanlığa götürüyoruz.

183. Onlara mühlet verdiğime bakmayın, benim cezam ağırdır.

184. Düşünmüyorlar mi ki arkadaşları Muhammet'te delilik yoktur? O, gerçekleri söyleyen bir uyarıcıdır.

185. El İlah'ın âlemdeki varlığına bakmıyor, ölümün yaklaşmış olabileceğini düşünmüyorlar mı? Kuran'ın bu sözleri de yetmiyorsa başka hangi sözü anlayacaklar?

186. El İlah birini şaşirtmişsa, artık onun yol göstereni yoktur. Onlar kendi azgınlıkları içinde şaşkın, oyalanıp dururlar.

187. Sana kıyametin vaktini soruyorlar. De ki; Onun ilmi ancak Rabbimin katındadır. Onun vaktini Ondan başkası bilemez. O bilgi yere göğe sığmaz. O ansızın gelecektir. Bir de sanki biliyormuşsun gibi sana soruyorlar. De ki; Onun bilgisi ancak El İlah'ın katındadır, ama insanların çoğu bilmez.

188. De ki; El İlah'ın dilediğinden öte, ben kendime bile fayda veya zarar verecek halde değilim. Geleceği bilseydim elbette daha çok iyilik yapardım da bana hiçbir kötülük dokunmazdı. Ben inananlar için sadece bir uyarıcı ve müjdeleyiciyim.

189. Hepinizi tek bir nefisten yaratan, ondan da eşini yaratan Odur. Eşler birleşince dişi hafif bir yük yüklenip bir müddet taşıdı. Yükü ağırlaşınca Rableri El İlah'a; Ant olsun bize kusursuz bir çocuk verirsen muhakkak şükredenlerden olacağız, diye dua ettiler.

190. Fakat kusursuz bir çocuk verildikten sonra El İlah'a ortak koştular. El İlah

onların ortak koştuğu şeyden yücedir.

191. Yoktan hiçbir şeyi yaratamayan, bizzat kendileri yaratık olan varlıkları mı bize ortak koşuyorlar?

192. Halbuki onların ne kendilerine, ne de onlara yardım edecek güçleri yoktur.

193. Çağırırsanız da çağırmasanız da birdir, sizi duymazlar.

194. El İlah dışında inandığınız her şey sizin gibi kuldur. İsterseniz çağırın da bakın bakalım size cevap verebiliyorlar mı?

195. Yürüyecek ayakları mı var, tutacak elleri mi var, görececek gözleri mi var, yahut işitecek kulakları mı var, neleri var? Ey Elçi de ki; Ortaklarınızı çağırıp istediğiniz tuzağı kurun, elinizden gelirse göz açtırmayın!

196. Şüphesiz ki beni koruyan, kitabı indiren El İlah'tır. O bütün iyi kullarını görüp gözetir.

197. El İlah dışında taptıklarınızın ne size, ne de kendilerine yardıma güçleri yoktur.

198. Gerçeğe çağırırsanız işitmezler. Sana baktıklarını sanırsın, oysa görmezler.

199. Resûlüm! Sen af yolunu tut, iyiliği emret ve cahillerden yüz çevir.

200. Eğer şeytan seni dürterse hemen El İlah'a sığın. Çünkü O işitendir, bilendir.

201. Gerçeği anlayanlar var ya, şeytan onlara bir vesvese verdiğinde hemen El İlah'ı hatırlayıp gerçeği görürler.

202. Şeytanların dostlarına gelince, şeytanlar onları azgınlığa sürükler, sonra da yakalarını bırakmazlar.

203. Onlara bir mucize getiremediğin için, onu da gösterseydin ya derler. De ki; Ben ancak Rabbinden bana bildirilene uyarım. Bu Kuran Rabbinizden anlayışlarınızı açan bir bilgi, düşünen insanlar için yol gösterici bir ışıktır.

204. Okunduğu zaman susun ve dinleyin ki, size de yol gösterilsin.

205. Sabah akşam alçak bir sesle yalvararak Rabbinin an, unutanlardan olma.

206. Rablerine yakın olanlar Ona kulluktan geri kalmaz, daima Onu sevip Ona itaat ederler.